

קונטרס
תוך הנחל

- אין יודיש -

פאַרשטיינע אין וואונדערליכע בייד אין געדאַנקען, וואס טוען איפֿוועקן
אין שטאַרקן, עס לעבט אויף דעם גייסט אין נשמה פון יעדן לעבעדיקן,
וואס פון די פליסיגע טייך פון חכמה טוען די בייד קנועלן, אין פון
דארט טוען זיך די הייליגע שאף אנטרינגען, זיך צו שטאַרקן אין דיגען
דעם אייבערשטן, אין יעדן מצב וואס מען טוט זיך געפונען

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן צדיק

רבי נחמן מברסלב זי"ע

אין ספר הקדוש 'לקומי מזהר"ן' חלק א' סימן ד'

וואס זענען געזאגט געווארן דורך

מרן מזהרא"ש שליט"א

ביים הייליגן טיש פון ליל שבת קודש פֿרשת שופטים - תש"ס

פ פ פ

ארויסגעגעבן ערב שבת קודש פֿרשת שופטים תשע"ג

דורך די תלמידי מתיבתא 'היכל הקדוש' חסידי ברסלב

עיר הקדוש ירושלים תובב"א

אינהאלט פונעם מאמר:

דער מאמר איז געבויעט אויף די וואונדערליכע גילוי פון הייליגן רבי'ן זי"ע אויפן פסוק "בְּהוֹיָה אֶהְלֵל דְּבַר, בְּאֱלֹהִים אֶהְלֵל דְּבַר" - אז א מענטש מוז זיך שטארקן אין דערהאלטן אין אלע סארטן מצבים וואס ער גייט דורך אין זיין לעבן, סיי אין חסד און סיי אין גבורה, און דעמאלטס דייקא קומט ער צו זיין שלימות הדעת, און איז זיך מנדבך זיין אינעם אייבערשטן פאמט, אשרי לו ואשרי חלקו.

און לייגט דאס אריין אין פסוק פון די וואכעדיגע סדרה: "תמים תהיה עם הויה אלהיד". אז אויב א מענטש ווייסט אז אלעס וואס דער אייבערשטער טוט מיט איהם איז פאר זיין טובה - דעמאלטס איז ער זוכה צו די הייליגע מדה פון תמימות.

ליל שַׁבַּת קוֹדֵשׁ פְּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים שְׁנַת ה'תש"ס

מְאָמַר

תַּמִּים תִּהְיֶה עִם הַיְי"ה אֱלֹהֶיךָ

פְּרִיטָאג צו נאַכטס ביי די ערשטע סעודה, האט מוהרא"ש שליט"א געשמועסט געוואלדיגע מורא/דינגע הייד אויפן רבינ'ס ווערטער אין ספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן (חלק א' סימן ד') וואס רעדט וועגן די דעת שלימה, וואס זי איז דעם אהרות צווישן חסד און גבורה; עזן שם.

פ פ פ

ווען א מענטש ווייסט אז אלעס איז לטובה – דאס איז שלימות הדעת

און מוהרא"ש שליט"א האט אנגעהויבן – זאגט דער הייליגער רבי ז"ל (מוהרא"ש שליט"א האט איבערגעזעצט אויף איין נקדה פונעם רבינ'ס תורה) ווען א מענטש ווייסט אז אלע זינגע געשעהנישן זענען פאר זיין טובה – דער בחינה איז מעין (אזוי ווי) עולם הבא, אזוי ווי עם שטייט (תהלים נו): "בַּח' אַחֲלֵל דָּבָר בְּאַלְהִים אַחֲלֵל דָּבָר". און די בחינה איז מעין עולם הבא, אזוי

ווי תז"ל הקדושים זאגן (פסחים ג): "ביום ההוא יהיה ה' אחד" וכו' – פרענט די גמרא א קשיא, צו דען יעצט איז נישט איינס דעם אייבערשטנים נאמען? ענטפערט די גמרא: יעצט לויפט מען דעם אייבערשטן – הטוב והמטיב, אויף די גוטס, און אויפן שלעכטס זאגט מען: דין האמת. אפער לעתיד לבוא – וועט מען נאר זאגן הטוב והמטיב, ווייל דעם שם הוי"ה פרוץ הוא וואס איז מרמו אויף חסד, און דעם שם אלקים וואס איז מרמו אויף גבורה – וועט זיין איינס.

און ווען א מענטש ווייסט דאס, הייסט אז ער האט א גאנצע ידיעה. ווייל דער עקר דעת איז א אחדות פון חסד מיט גבורה; זעה דאס אלעס אינעם הייליגן רבינים ווערטער.

אלעס איז פון פאשעפער, און פון פאשעפער גייט נישט ארויס מין שלעכטס

און מוהרא"ש שליט"א האט מסביר געווען, אז די עיקר תכלית איז, אז א מענטש זאל זוכה זיין דערקענען דעם אייבערשטן פון אלעס וואס פאסירט מיט איהם. און סיי ווען ס'איז איהם גוט, און סיי ווען ס'וועט פאסירן מיט איהם זאגן וואס קוקן איהם אויס פארקערט פון גוטס, זאל ער אנערקענען, אז אלעס איז פון דעם

אייבערשטן אליין, ווייל ס'איז גאר נישט פארהאנגען אויסער דעם הייליגן באשעפער, און פון איהם גייט קיין שום שלעכטס נישט ארויס, חס ושלום, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (איכה ג')
מפי עליון לא תצא הרעות וגו'.

גאר אמאל איז דא זאכן וואס קוקן אויס שלעכט אין די אויגן פון מענטשן, ווייל זיי זענען נישט זוכה צו א דעת שלם, צו דערקענען אז דער אייבערשטער איז זיך דארט מתלבש. אבער תכף ווען א מענטש האט א דעת שלם, און ער ווייסט גאנץ גוט אז ס'איז גאר קיין מציאות נישט פארהאנגען אויסער איהם יתברך בלל, דעמאלט דערקענט ער, אז ס'איז גאר קיין שלעכטס נישט פארהאנגען חס ושלום, און ער לויבט דעם אייבערשטן אויף אלעס הטוב והמטיב, אזוי ווי ס'וועט זיין לעתיד לבא, וואס אויף אלעס וועט מען זאגן הטוב והמטיב.

די מדה הדין איז גאר צו דערנענטערן דעם מענטש צום הייליגן באשעפער

ווייל היינט אז מיר זענען אין גלות און אין קטנות הדעת, קען גאר זיין אז מיר זענען נישט משיג די געוואלדיגע גוטס וואס שטעקט אין וואס עס פאסירט מיט אויגן, אבער לעתיד לבא אז

ס'וועט אנטפּלעקט ווערן פאר יעדעם אפּענערהייט, אז ס'איז דא א באשעפער אויף די וועלט, בבחינת (ישעיה יא) ומלאה הארץ דעה את ה' במים לים מכסים - דעמאלט וועט מען אויף אלעם זאגן הטוב והמטיב, ווייל תבא וועט מען אנערקענען אז אלעס איז צו א גוטע תכלית פונעם אייבערשטן, און מען וועט תמיד לויבן זיין הייליגע נאמען, סיי אויף מדת החסד, און סיי אויף מדת הדין, בבחינת (תהלים נו, יא) בהו"ה אהלל דבר, באלהים אהלל דבר, ווייל מ'וועט זיין איבערצייגט אז די תכלית פון מדת הדין איז גאר דעם מענטש דערנענטערן און אנקלעבן צום הייליגן באשעפער. אויב אזוי, איז גאר קיין שלעכטס נישט דא אויף דער וועלט.

לעבן אויף די וועלט אזוי ווי אויף יענער וועלט

און די השגה - איז מעין עולם הבא, ווייל דער וואס איז זוכה דערגרייכן אביסל פון איר אויף דעם וועלט - לעבט ער אזוי ווי אויף יענער וועלט. ווייל א ודאי אויף יענער וועלט וועלן אלע דערקענען דאס געוואלדיגע גוטס און חסד פון דעם אייבערשטן אויף יעדן פרט. איז היינט אויך, ווען מ'איז זוכה אריינצולייגן דעם דעת אין הארצן אריין - ווערט דער מענטש א גאנצער

אדם מיט א גאנצע דעת, און ער זעהט זיין וועלט אין זיין לעבן
(עולמוֹד תרצה בתיקו), וואויל אין איהם און וואויל אין זיין טייל.

א מוראדיגע מעשה

און מוהרא"ש שליט"א האט דערציילט, אז ס'איז געווען איינער
פון אונזערע לייט אין שטאט אומאן, וואס איז געווען א גרויסער
עושר, און א וואונדערליכער בעל צדקה, ער האט צוטיילט און
פארשפרייט געלט פאר ארימע לייט אויף רעכטס און לינקס. און
איז געווען מפורסם לשם ולתפארת צווישן אלע אונזערע לייט
וועגן זיין גרויסע צדקה.

ויהי היום, ס'איז געקומען שווערע צייטן, און די גלגל החזור
בעולם איז אויף איהם איבערגעקערט געווארן, און האט
פארלוירן דאס גאנצע עשירות זיינע, און איז געווארן ממש אן
עני ואביון, און האט שוין גאר נישט געהאט צו געבן פאר
ארימע לייט, און ווען ס'איז געקומען בעטן, האט ער
איבערגעבעטן און האט געזאגט אז ער האט שוין נישט וואס צו
געבן, אבער זיי האבן איהם נישט געגלייבט, ווייל נעכטן האט
ער נאך געגעבן מיט א ברייטע האנט, און ווי אזוי פלוצלינג

האט ער שוין גישט? און זיי האבן אנגעהויבן צו שעלטן און פארשעמען אז ער איז א קארגער געווארן, און ער וויל שוין מער גישט טיילן צדקה. און די בזיונות האבן איהם זייער בארימט, ביז ער איז אריין געפאלן אין א שווערע מרה שחורה, און האט גישט געוואלט ארויסגיין פון זיין שטוב.

אמאל איז צו איהם אריין געקומען איינער פון אונזערע לייט, א תמימות'דיגער יוד, און האט צו איהם גערעדט: פון הימל האט מען דיר געפרובט מיט א נסיון פון עשירות, און דו האסט זייער שיינ דערהאלטן דערביי, ווייל דו האסט צוטיילט צדקה אן קיין שיעור. וויסן זאלסטו, אז יעצט פרוכט מען דיר מיט דעם נסיון פון עניות, זעהן צו דו קענסט דיך דערהאלטן. איז אויב אזוי, פארוואס זאלסטו דיך גישט דערהאלטן ביי דעם נסיון אויף?!

די דיבורים האט ער ארויסגעזאגט מיט א גרויסע תמימות, דאס האט דעם בעל צדקה זייער מחזק געווען, ער האט געקריגן צוריק זיינע מוחין, און האט אנגעהויבן ארויסצוגיין פון שטוב, ס'האט איהם גארנישט מער געארט אז מענטשן זענען איהם מבזה, צום סוף איז ער צוריק א גרויסער עושר געווארן.

דער עיקר - א מענטש מוז זיך דערהאלטן

זעהט מען, ווי א מענטש מוז זיך דערהאלטן אין אלע סארט פאסירונגען וואס ער גייט דורך אין לעבן, סיי אין חסד און סיי אין גבורה, און דעמאלט דייקא קומט ער צו זיין שלימות הדעת, און זיך מדבק זיין אין דעם אייבערשטן באַאָמט, אַשרי לו וַאֲשְׁרֵי חֵלְקוֹ.

און מוהרא"ש שליט"א האט מקשר געווען דעם ענין צו די וואכעדיגע סדרה מיט א וואונדערליכער קשר, ס'שטייט (דברים יח) תָּמִים תְּהִיָּה עִם הַנְּוִיָּה אֱלֹהֶיךָ. דארף מען דאך פארשטיין, פארוואס דוקא ביי מדת התמימות שטייען די ביידע שמות - "הנוי"ה אלהיך?"

ס'איז נישט דא קיין שום טבע, מקרה וכו'

אבער לויט די אויבנדערמאנטע ווערטער פונעם הייליגן רבין איז זייער גוט פארשטענדליך, ווייל די תרגום אויף די ווארט "תמים" איז "שלים" - גאנץ. דאס הייסט גאנצע דעת מיט מוחין וואס דאס איז די אהדות צווישן חסד מיט גבורה, צו וויסן אז אין יעדער זאך איז דא יד ה'. און ס'איז נישט דא קיין שום טבע.

מקרה ומזל. און דערפאר תמים תהיה (זאלסטו זיין א תמים), ווען? ווען דו ביסט מיטן "הווי"ה אלהיך", ווען ס'איז גאר קיין חילוק נישט ביי דיר צווישן מדת תהום צו מדת הדין, גאר יעדע זאך געמסטו אן מיט ליבשאפט און תמימות, אזוי ווי רש"י זאגט, התהלך עמו בתמימות, ותצפה לו, ולא תחקר אחר העתידת [גיי מיט איהם מיט א תמימות, ווארט אויף איהם, זאלסט נישט פארשטן נאכן עתיד, גאר אלעס וואס וועט קומען אויף דיר געם אן מיט תמימות, דעמאלט וועסטו זיין מיט איהם און מיט זיין טייל].

מדרש נישט פארשטן וואס וועט זיין שפעטער - ווייל אלעס איז סיי ווי למזבח ווייל דער עיקר איז, זיך מקשר צו זיין צו די נקודה וואס געהערט צו איהם אין יענע צייט, און וויסן אז דאס גוטס פונעם אייבערשטן איז באהאלטן אין יעדער זאך, איז פארוואס זאלן מיר פארשטן אויף וואס וועט זיין, אלעס איז דאך פון דעם אייבערשטן גאר למזבח! און דאס איז דער עיקר מדת התמימות וואס זי איז די שלימות. און דערפאר איז דערמאנט דא דאס גאנצע שם - "הווי"ה אלהיך", ווייל תמימות איז די אחדות צווישן חסד מיט גבורה.

און דער אייבערשטער זאל אויגו העלפן ריכטיג אָנצוקומען צו די
הייליגע מדה פון תמימות, זוכה זיין צו א דעת שלם, דערקענען
דעם אייבערשטן פון אלע פּרטים פונעם לעבן, ביי מזאל זוכה
זיין אלעמאל אינגאנצן נכלל צו ווערן בו יתברך, אמן ואמן.